

Η ΓΥΝΗ

να φοβήται τον άνδρα

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΤΖΑΒΕΛΛΑ

10, 11, 12/10/2019 στις 8.00 μμ

και 13/10/2019 στις 6.00 μμ

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΜΠΑΖΗΣ

NEWSVILLE
Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ

Κάποιοι με ρώτησαν γιατί επιλέξαμε το *Η γυνή να φοβήται τον άντρα*, γιατί όχι ένα έργο πιο μοντέρνο, πιο σύγχρονο;

Η απάντησή είναι απλή ... μα ακριβώς γιατί είναι σύγχρονο.

Γιατί μπορεί πράγματι σε μεγάλο τμήμα του δυτικού κόσμου - και δυστυχώς όχι παντού- να μην υπάρχει πια το στίγμα της «αστεφάνωτης», η γυναίκα να μην τρέχει να φέρει τις παντόφλες του συζύγου της και ο γάμος να μην φαντάζει σαν ένα μέσο εξίσωσης των δύο φύλων, όμως η «γυνή» δεν είναι μόνο αυτό.

Το να βλέπεις τις ισορροπίες που αλλάζουν σε μια σχέση, το να αισθάνεσαι πως η αγάπη χάνεται μέσα στο χρόνο, το να κάνεις υπομονή και να πνίγεις τα θέλω σου για χάρη του ανθρώπου που αγαπάς, το να μην μπορείς να ξεπεράσεις τον εγωισμό σου -ή και τα πλαίσια που σου θέτει το περιβάλλον σου- για να εκφράσεις τα συναισθήματά σου, το να ελπίζεις πως θα αγαπηθείς μέσα σε συνθήκες που για σένα είναι ιδανικές, είναι θέματα που «φωτίζονται» από το έργο και κυριαρχούν στις καθημερινές συζητήσεις με τους φίλους μας.

«Σημασία έχει μόνο η αγάπη. Η αγάπη αν υπάρχει» λέει η Ελένη στον Αντωνάκη της και όλοι μας ελπίζουμε πως η απάντησή του θα της σβήσει κάθε αμφιβολία.

Γιατί στο τέλος της ημέρας, όλοι θέλουμε απλά να αγαπήσουμε και να αγαπηθούμε ... άφοβα.

Καλή σας διασκέδαση.

Γιάννης Αμπαζής

Υ.Γ.1 Η «γυνή» πρωτοπαρουσιάστηκε στο θέατρο το 1958. Το δικαίωμα του εκλέγεσθαι για τις Ελληνίδες είχε κατοχυρωθεί μόλις έξι χρόνια πριν.

Υ.Γ.2 Ένα τεράστιο ευχαριστώ στον Τάσο και στην Γεωργία για την γενναιοδωρία, την ενθάρρυνση και την στήριξη τους και ένα ξεχωριστό ευχαριστώ σε όλα τα παιδιά της ομάδας για την υπομονή και την ανοχή τους.

Υ.Γ. 3 Η παράσταση είναι αφιερωμένη στην Ελευθερία, την «γυνή» που δεν φοβήθηκε ποτέ...

Ο Γιώργος Τζαβέλλας (10 Αυγούστου 1916-18 Οκτωβρίου 1976) ήταν αυτοδίδακτος σκηνοθέτης και σεναριογράφος του ελληνικού κινηματογράφου, θεατρικός συγγραφέας και στιχουργός.

Ήταν απόγονος του οπλαρχηγού Λάμπρου Τζαβέλλα. Στην αρχή, συνεργάστηκε με τον Νίκο Τσιφόρο σε σενάρια για το θέατρο και κατόπιν στράφηκε στον κινηματογράφο. Μαζί έγραψαν το θεατρικό έργο *Ο κλέφτης της καρδιάς μου* που παρουσίασε ο θίασος Μακρή-Χαντά-Οικονόμου το 1936 σε μορφή οπερέτας και με δική του μουσική. Αρκετές ταινίες του έγιναν επιτυχίες (*Ο μεθύστακας*, *Η Αγνή του λιμανιού*, *Το Σοφεράκι*, *Η κάλπικη λίρα*) και συγκαταλέγονται ανάμεσα στις σημαντικότερες του ελληνικού κινηματογράφου. Θεωρείται ο πρώτος σκηνοθέτης που αποδέσμευσε τους ηθοποιούς από το στομφώδες θεατρικό παίξιμο στον κινηματογράφο καθώς και ο πρώτος που εισήγαγε τον διπλό άξονα αφήγησης (*Κάλπικη λίρα*) και τη σπονδυλωτή άρθρωση (*Μεθύστακας*). Μέσα από τη μυθοπλασία των ταινιών του έδινε την αίσθηση του πραγματικού, με ηθικολογικές προσεγγίσεις και στοιχεία νεορεαλισμού. Η πρώτη ταινία του, *Χειροκροτήματα*, γυρίστηκε κατά τη διάρκεια της Κατοχής, και σ' αυτήν εμφανίζεται για πρώτη και τελευταία φορά σε ταινία ο Αττίκ, που λίγο καιρό μετά τα γυρίσματα αυτοκτόνησε. Η ταινία του *Κάλπικη λίρα* ήταν η πρώτη που έκανε μεγάλη καριέρα σε αίθουσες του εξωτερικού και η μοναδική ελληνική ταινία που συμπεριλαμβάνεται στις 1.000 καλύτερες του παγκόσμιου κινηματογράφου σύμφωνα με τον διάσημο Γάλλο κριτικό Ζορζ Σαντούλ (Georges Sadoul), ενώ τον Απρίλιο του 1985 η Πανελλήνια Ένωση Κριτικών την εξέλεξε ως μία από τις 10 καλύτερες ελληνικές ταινίες όλων των εποχών. Με την ασπρόμαυρη *Αντιγόνη* υπήρξε από τους πρώτους κινηματογραφιστές που επιχείρησαν ολοκληρωμένη μεταφορά αρχαίας τραγωδίας στην κινηματογραφική οθόνη. Έκανε μάλιστα ο ίδιος τη μετάφραση στα νέα ελληνικά. Η ταινία πήρε και διεκδίκησε αρκετά ελληνικά και ξένα βραβεία. Με την ταινία *Η δε γυνή να φοβήται τον άνδρα* κέρδισε το βραβείο σκηνοθεσίας στο φεστιβάλ του Σικάγου.

Ο Γιώργος Τζαβέλλας

Ως σκηνοθέτης

- *Χειροκροτήματα* (1944)
- *Πρόσωπα λησμονημένα* (1946)
- *Μαρίνος Κοντάρας- Ο Κουρσάρος του Αιγαίου* (1948)
- *Ο μεθύστακας* (1950)
- *Ο γρουσουζής* (1952)
- *Η Αγνή του λιμανιού* (1952)
- *Το Σοφεράκι* (1953)
- *Η κάλπικη λίρα* (1955)
- *Ο ζηλιάρोगατος* (1956)
- *Μια ζωή την έχουμε* (1958)
- *Αντιγόνη* (1961)
- *Η δε γυνή να φοβήται τον άνδρα* (1965)

Ως σεναριογράφος

- *Αγαπητικός της βοσκοπούλας* (1955, σε σκηνοθεσία Ντίνου Δημόπουλου)
- *Μια λατέρνα, μια ζωή* (1958 σε σκηνοθεσία Σωκράτη Καψάσκη)
- *Αστερισμός της παρθένου* (1973, σε σκηνοθεσία Γιάννη Δαλιανίδη)

Ο Γιώργος Τζαβέλλας στα γυρίσματα της ταινίας *Αντιγόνη*

Με τα λόγια του γιού του, Θανάση

(από συνέντευξη στη Μαρία Πασχάλη)

«Δεκατεσσάρων χρόνων (γεννήθηκε το 1916) ξεκίνησε να μαζεύει φωτογραφίες του Σαρλό. Τότε του μπήκε η ιδέα να γίνει συγγραφέας. Ξεκινά να γράφει, εν συνεχεία αρχίζει τις μιμήσεις του Σαρλό, είχε και μια μικρή κινηματογραφική μηχανούλα που έχω φυλαγμένη στο σπίτι – μια Pathe baby κουρδιστή, των 9,5 mm. Ξεκινά να τραβάει ταινιούλες και του κολλάει και η ιδέα να γίνει κινηματογραφιστής. «Πώς έμαθες σινεμά, πατέρα;» τον ρώτησα κάποτε. «Έβλεπα ταινίες. Πήγαινα στο σινεμά και καθόμουν από τις 4 ως τις 12 όλη την εβδομάδα και έβλεπα μια ταινία ώπου να τη μάθω απ' έξω. Έβλεπα πώς γίνεται το πλάνο, ο φωτισμός και διάβαζα όσα βιβλία έβρισκα».

Έτσι άρχισε μόνος του να μαθαίνει την τέχνη του σινεμά. «Πριν από τα «Χειροκροτήματα» είχαν γράψει μαζί με τον Νίκο Τσιφόρο, που ήταν φίλοι από παιδιά, ένα θεατρικό έργο. Ο πατέρας ήταν και μουσικός. Μάλιστα είχε συνθέσει μια οπερέτα (στίχους και μουσική), το 1941. Έχουμε περάσει ατέλειωτες βραδιές να παίζει τζαζ στο πιάνο. Η μητέρα μου ήταν πιανίστρια και την πείραζε γιατί δεν μπορούσε να παίξει χωρίς νότες, ενώ εκείνος έπαιζε τα πάντα με το αφτί».

Τα «Χειροκροτήματα» γυρίστηκαν στην Κατοχή και επειδή υπήρχε πρόβλημα με το ρεύμα ήταν αναγκασμένοι να γυρίζουν βράδυ. Το στούντιο βρισκόταν πίσω από τη σκηνή του Ρεξ. «Θα σου διηγηθώ ένα χαριτωμένο: στα «Χειροκροτήματα» ήταν μια σκηνή όπου ο Αττίκ έπρεπε να κλάψει, αλλά δεν μπορούσε. «Γιώργο, θρίσε με» λέει στον πατέρα μου. «Αμα με θρίσεις, θα κλάψω». Αρχίζει λοιπόν ο πατέρας μου: «Είστε παλιάνθρωπος, είστε αχρείος, είστε ουτιδανός». «Βρίσε με», λέει ο Αττίκ, «όχι έτσι». «Μα δεν μπορώ, κύριε Αττίκ». Τότε πετάγεται ένα ηλεκτρολογάκι που είχαν: «Κύριε Τζαβέλλα, να τον θρίσω εγώ;». «Βρίσε» του λέει, και ανοίγει ένα στόμα-οχετός! Έτσι άρχισαν να κυλάνε δάκρυα και γυρίστηκε το πλάνο. Όταν τέλειωσαν, πλησιάζει ο Αττίκ τον πατέρα μου και του λέει: «Γιώργο, αυτό το παλιόπαιδο να μην το ξαναδώ στο γύρισμα!».

Πρώτα συγγραφέας, μετά σκηνοθέτης

Το 1948 γυρίζει τον «Μαρίνο Κοντάρ», βασισμένο στο διήγημα του Εφταλιώτη, με τον Μάνο Κατράκη να υποδύεται τον κουρσάρο του Αιγαίου. Το 1950 ακολουθεί ο «Μεθύστακας» με τον Ορέστη Μακρή... και χαλάει ο κόσμος! «Έκανε ρεκόρ εισιτηρίων – 350.000 σε πρώτη προβολή, αξεπέραστο νούμερο ως το 1970, που βγήκε το «Υπολοχαγός Νατάσα»».

«Ο πατέρας μου δεν σκηνοθέτησε ποτέ ταινία στην οποία δεν είχε γράψει ο ίδιος το σενάριο» συνεχίζει ο Θάνος Τζαβέλλας. «Όταν, πιτσιρικάς, έψαχνα τον τηλεφωνικό κατάλογο για να δω τυπωμένο το όνομά του, διάβασα:

Γιώργος Τζαβέλλας, συγγραφέας – σκηνοθέτης. «Μπαμπά, τι είσαι;» τον ρώτησα, «συγγραφέας ή σκηνοθέτης;». «Αγόρι μου, συγγραφέας. Εν αρχή ην ο λόγος, σκηνοθέτης έγινα μετά». Στο σπίτι όπου μέναμε είχε φτιάξει μια καμπίνα προβολής. Ήταν ο μοναδικός που είχε όλες τις ταινίες 16 mm και καθόμασταν για ώρες και τις βλέπαμε. Πρέπει να τις έχω δει μαζί του και 80 φορές την καθεμία. Μου εξηγούσε κάθε πλάνο. Τα σενάρια τα έγραφε στο γραφείο του πάντα με μολύβι και κάποιες σελίδες έχουν τρυπήσει από το σθήσε – γράψε. Από τη στιγμή που τελείωνε κάποιο, δεν το ξανάγγιζε, αλλά δεν ήθελε και καμία παρέμβαση. Έκαναν με τον Τάκη τον Χορν το 1957 το «Μια ζωή την έχουμε» και κάποια στιγμή έρχεται και του λέει: «Γιώργο, έχω μια ιδέα: να κάνουμε αυτό αντί γι' αυτό που λέει το σενάριο». Τον κοιτάζει ο γέρο-Τζαβέλλας: «Όχι, Τάκη, το σενάριο είναι αυτό και δεν αλλάζει»...

Αυστηρός και τελειομανής

Στα γυρίσματα ο Τζαβέλλας ήταν κέρβερους. «Από τη στιγμή που έμπαινε στο πλατό γινόταν άλλος άνθρωπος, απόλυτα αφοσιωμένος στην ταινία. Αυστηρός και τελειομανής. Και το μοντάζ ο ίδιος το έκανε, μαζί με έναν από τους καλύτερους μοντέρ, τον Γιώργο Τσαούλη. Θεωρούσε ότι το μοντάζ ήταν το Α και το Ω μιας ταινίας». «Τότε οι άνθρωποι που δούλευαν στον κινηματογράφο ήταν πρωτίστως φίλοι» θυμάται ο Θάνος Τζαβέλλας. «Όλη την εβδομάδα ο πατέρας μου την περνούσε με τον Σακελλάριο και τον Τσιφόρο στο «Σελέκτ», στην ταβέρνα «Τα τρία αδέρφια», στον «Βάκχο»... Μπορεί να τσακώνονταν – μάλιστα με τον Σακελλάριο είχαν γίνει μαλλιά – κουβάρια για το σενάριο της «Λατέρνας» -, όμως ήταν άλλος ο κόσμος τότε. Υπάρχει και μια ωραία ιστορία: στις ταβέρνες όπου πήγαιναν έρχονταν συνήθως κάτι τύποι της προσκολλησέως που τους χαρτζιλικώνανε και για να τους διασκεδάσουν έκαναν διάφορες μιμήσεις. Υπήρχε λοιπόν ένας Ζοζέφ, που ήταν ο ευνοούμενός τους. Κάποια στιγμή εμφανίστηκε ένας καινούργιος και, όπως συνήθως γίνεται, ο καινούργιος τους τράβηξε την προσοχή και τον παραμέλησαν. Πήγε λοιπόν ο Ζοζέφ στον Σακελλάριο και διαμαρτυρήθηκε: «Γιατί;». «Γιατί ο Μένιος κάνει μιμήσεις». «Δηλαδή τι κάνει που δεν μπορώ να κάνω εγώ;». «Κάνει τη γάτα». «Χαρά στο πράμα, και εγώ την κάνω: νιάου – νιάου». «Ναι, αλλά κάνει και τη συναγρίδα». «Τη συναγρίδα;». «Ναι» του λέει ο Σακελλάριος. «Ε, κι εγώ την κάνω: μπρουμ, μπρουμ, μπρουμ! Όταν ανοίγει το στόμα της παίρνει νερό και αυτό κάνει». Με τον Χατζιδάκι ήταν επίσης φίλοι, είχε γράψει μάλιστα τη μουσική σε αρκετές ταινίες του Τζαβέλλα, όπως η «Κάλπικη λίρα» και η «Αγνή του λιμανιού», όπου εμφανίζεται κιόλας να παίζει πιάνο σε ένα καμπαρέ της Τρούμπας. «Η μάνα μου μαγειρεύει πολύ καλά και κάναμε τραπέζια σε όλους. Αλλά όταν πέθανε, ο πατέρας μου

απομονώθηκε. Με το εγκεφαλικό έπαυσε και ένα τραύλισμα και το ξεπέρασε με τη μέθοδο του Δημοσθένη, με κάτι μπίλιες που έβαζε στο στόμα».

«Δεν ήθελα να είμαι ο γιος του μπαμπά μου»

Ουσιαστικά δύο γυρίσματα θυμάται έντονα, ως παιδί, ο Θάνος Τζαβέλλας. «Είχα πάει στην «Αντιγόνη» σε ηλικία δέκα ετών και αργότερα στη «Γυνή». Μου φαινόταν τόσο ωραίος κόσμος που ήθελα να δουλέψω κι εγώ στο σινεμά. Με είχε γοητεύσει πολύ. Η πρώτη μου ταινία ήταν με τον Βασίλη Γεωργιάδη. Ήταν συγκινητικό, καθώς και εκείνος είχε ξεκινήσει ως βοηθός σκηνοθέτη με τον πατέρα μου. Ο γέρο-Τζαβέλλας με πήγε μια μέρα στον Γεωργιάδη και του είπε: «Πάρε τον γιο μου να τον μάθεις», και ο Βασίλης έβαλε τα κλάματα. Ήμουν επίσης βοηθός σκηνοθέτη στην «Ιφιγένεια» του Κακογιάννη, μια μεγαλειώδη ταινία, και στο «Happy day» του Βούλγαρη – από τους πιο ήρεμους και γλυκούς ανθρώπους που έχω γνωρίσει. Δεν συνέχισα γιατί δεν είχα το ταλέντο του πατέρα μου και δεν ήθελα να είμαι ο γιος του μπαμπά μου. Ο ίδιος μού είχε πει ότι, άσχετα με το τι θα κάνω στο σινεμά, πρέπει να σπουδάσω. Άλλωστε και εκείνος είχε σπουδάσει Νομικά».

Ο Θάνος Τζαβέλλας λέει ότι κάθε φορά που βλέπει μια ταινία του πατέρα του ανακαλύπτει καινούργια πράγματα: «Αγαπημένες μου είναι η «Γυνή» και η «Λίρα», όπου απεικονίζεται ο μεγάλος έρωτας του Χορν με τη Λαμπέτη – κλαίω πάντα στο φινάλε».

(Πηγή:

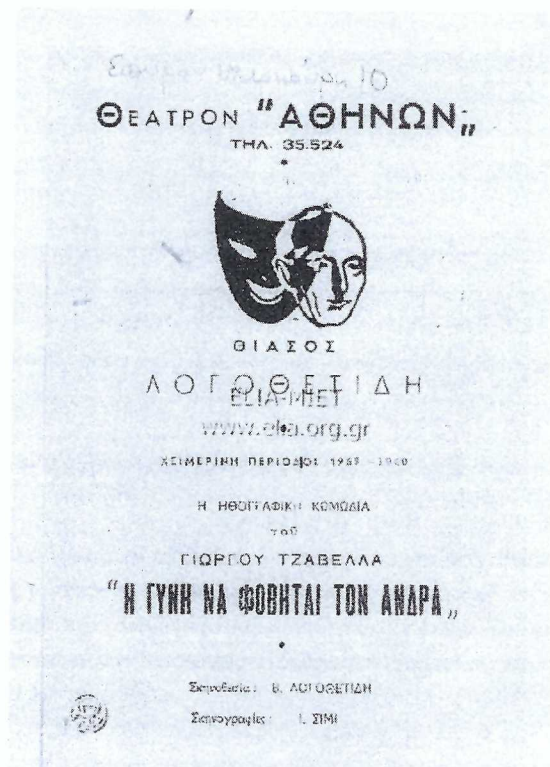
<https://www.tovima.gr/2012/04/08/culture/qiwrqos-tzabellas-agori-moy-en-arxi-in-o-logos/>)

Ο Γιώργος Τζαβέλλας σκηνοθετώντας το έργο *Η Κάλπικη Λίρα*

Η γυνή να φοβήται τον άνδρα στο Θέατρο

Το έργο γράφτηκε αρχικά ως θεατρικό για τον Θίασο του Βασίλη Λογοθετίδη και ανέβηκε την περίοδο 1958-59 στο Θέατρο «ΑΘΗΝΩΝ», σε σκηνοθεσία του ίδιου του Λογοθετίδη και Σκηνογραφίες Ι. Σίμι, με τίτλο: *Η γυνή να φοβήται τον άνδρα*.

Το εξώφυλλο του Προγράμματος

Τους ρόλους ερμήνευσαν:

Βασίλης Λογοθετίδης: Αντωνάκης
Έλνα Λιβυκού: Ελένη, γυναίκα του
Ηλίας Σταματίου: Θεμιστοκλής, αδελφός της
Σμάρω Στεφανίδου: Μπεμπέκα, φίλη της
Ευάγγελος Πρωτόπαππας: Χαράλαμπος, Σ/χης
Άννα Μπράτσου: Κατίνα, γυναίκα του
Γιώργος Βρασιβανόπουλος: Ιάσων, δικηγόρος
Άλκηστις Γάσπαρη: Κλάρα, γυναίκα του
Στάθης Χατζηπαυλής: Μικές, Φαρμακοποιός
Κυβέλη Μυράτ: Μάρα, γυναίκα του
Άννα Ρούσσου: Παγώνα, υπηρέτρια
Γιώργος Καρέττας: Ένας Εργάτης
Μιχάλης Παπαδάκης: Ένας Πόλισμαν
Γεράσιμος. Λειβαδάς: Ένας Υπάλληλος

(πηγή: Ιντερνετ)

Η γυνή να φοβήται τον άνδρα

του

Γιώργου Τζαβέλλα

Σκηνοθεσία: **Γιάννης Αμπαζής**

Σκηνικά: **Christian Guilmin**

Κοστούμια: **Η Ομάδα, Οίκος COSTHEA**

Φωτισμοί: **Τάσος Νυχάς**

Επιλογή Μουσικής: **Γιάννης Αμπαζής**

Μακιγιάζ: **Βασιλική Σπύρου**

Κομμώσεις: **Elsa Giontsari**

Αφίσα: **Αναΐς Νικολιάν**

Βίντεο: **Nyx Clips**

Φωτογραφίες: **Μάνος Νυχάς**

Διανομή:

(με σειρά εμφάνισης)

Αναΐς Νικολιάν: Παγώνα

Στέλλα Σαρμά: Τούλα

Λίτα Καλογεροπούλου: Μπεμπέκα

Νικολέττα Σακαλίδου: Ελένη

Ανδρέας Στεμπίλης: Θεμιστοκλής

Πάνος Μιχαέλης: Αστυνομικός

Βαρβάρα Κάζιρα: Κυρία Παπαμήτρου

Νίκος Χατζούδης: Αντωνάκης

Μάκης Τικφέσης: Χαράλαμπος

Ηλίας Σωτήρχος: Ιάσων

Τάκης Πλέσσας: Μικέ

Δέσποινα Χαμλατζή: Κατίνα, σύζυγος

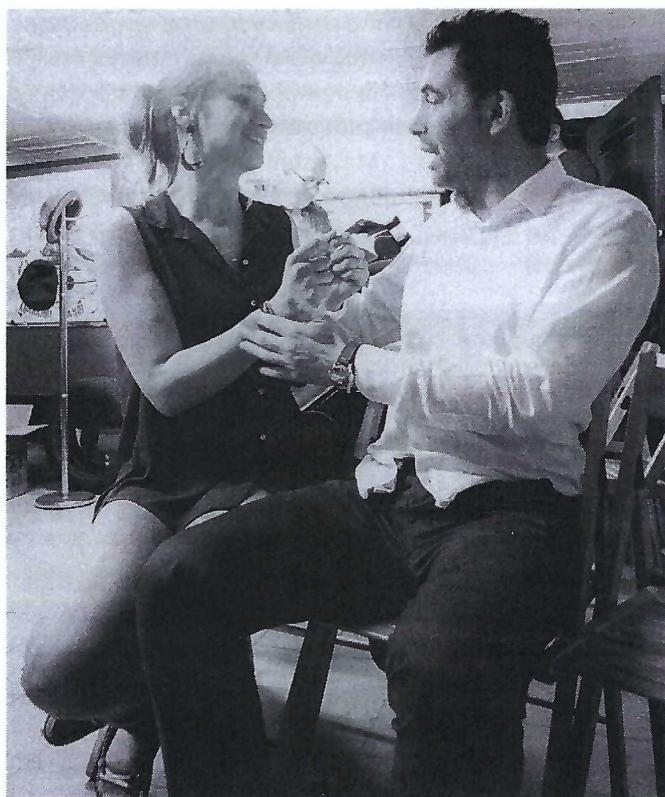
Χαράλαμπος

Μαριάννα Κολυβά: Κλάρα, σύζυγος Ιάσωνα

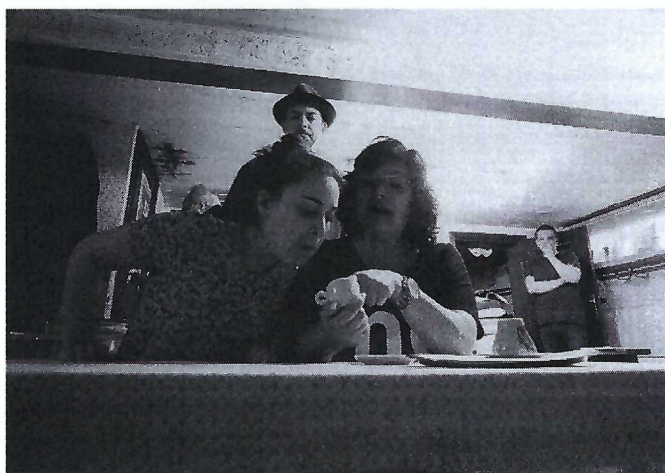
Εύα Αγγελή: Μάρα, σύζυγος Μικέ

Χριστόφορος Οικονομίδης: Εργάτης

Από τις πρόβες

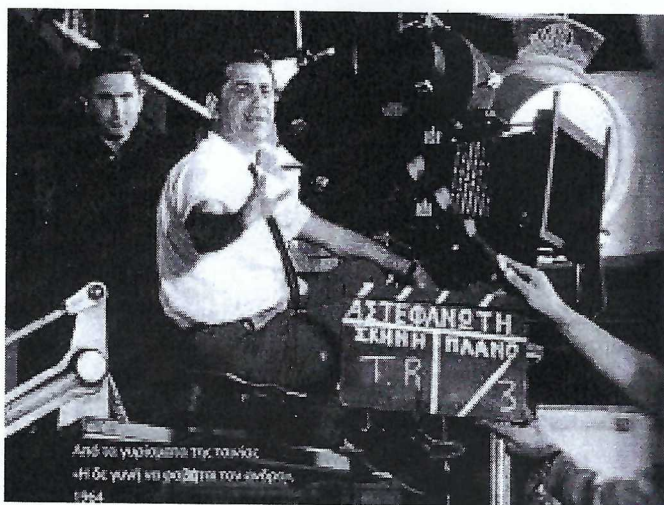
Νικολέττα Σακαλίδου και Νίκος Χατζούδης

Από αριστερά, **Αναΐς Νικολιάν, Νίκος Χατζούδης, Λίτα Καλογεροπούλου και Ηλίας Σωτήρχος.**

Η δε γυνή να φοβήται τον άνδρα στον κινηματογράφο

Μετά τη θεατρική επιτυχία από το Θίασο Βασίλη Λογοθετίδη την περίοδο 1958-1959, (βλέπε σελίδα 7) ο Γιώργος Τζαβέλλας το μετέφερε στην κινηματογραφική οθόνη, με πρωταγωνιστές τον Γιώργο Κωνσταντίνου και την Μάρω Κοντού. Ο τίτλος που σκεφτόταν να δώσει στην ταινία ήταν *Αστεφάνωτη*, αλλά μόλις έμαθε ότι ένας άλλος σκηνοθέτης, ο Νίκος Αβραμέας, είχε προχωρήσει στην κινηματογράφηση μιας ταινίας με τον ίδιο τίτλο και πρωταγωνιστές τη Μάρθα Βούρτση και Γιώργο Καμπανέλλη, διατήρησε τον θεατρικό τίτλο προσθέτοντας όμως τη λέξη «δε»: *Η δε γυνή να φοβήται τον άνδρα*.

Ο Γιώργος Τζαβέλλας στη σκηνοθεσία της ταινίας

Η ταινία βγήκε στις αίθουσες σε παραγωγή των Δαμασκηνού-Μιχαηλίδη το 1965 και προβλήθηκε στις κινηματογραφικές αίθουσες των Αθηνών, Πειραιά και προαστίων, κόβοντας 297.273 εισιτήρια, καταλαμβάνοντας τη 13η θέση από της 93 ταινίες της περιόδου εκείνης.

Η διαφήμιση της ταινίας στις εφημερίδες

Η ταινία προβλήθηκε και στο εξωτερικό παίρνοντας εξαιρετικές κριτικές. Τιμήθηκε μάλιστα με Βραβείο σκηνοθεσίας στο Φεστιβάλ του Σικάγου ενώ συμμετείχε επίσημα στο κινηματογραφικό φεστιβάλ του Βερολίνου.

Η Διανομή της ταινίας ήταν η εξής:

Γιώργος Κωνσταντίνου: Αντωνάκης / Αντώνιος Κοκοβίκος

Μάρω Κοντού: Ελένη / Κυρία Κοκοβίκου

Δέσπω Διαμαντίδου: Μπεμπέκα

Κατερίνα Γώγου: Παγώνα

Σταύρος Ξενίδης: Χαράλαμπος, Σ/χης

Δημήτρης Καλλιβωκάς: Ιάσων Παγκιναρόπουλος, νομικός

Νάσος Κεδράκας: Μικές, φαρμακοποιός

Λίλη Παπαγιάννη: Κατίνα

Δέσποινα Νικολαΐδου: Κλάρα Παγκιναροπούλου

Καίτη Λαμπροπούλου: Μάρα

Τασώ Καβαδία: Αγγαία Παπαμήτρου

Νίκος Φιλιππόπουλος: Θεμιστοκλής

Κώστας Δούκας: Εργολάβος κατεδάφισης

Λουκιανός Ροζάν: Μιχάλης Τσιμπιδας

Άγγελος Αντωνόπουλος: Αστυφύλακας

Μίκα Φλώρα: Καμαριέρα

Μπέτυ Μοσχονά: Μια χήρα

Γιώργος Κωνσταντίνου και Μάρω Κοντού

Ο γιος του σκηνοθέτη Γιώργου Τζαβέλλα, Θάνος, με αφορμή τα 100 χρόνια από τη γέννηση του πατέρα του και σε συνδυασμό με μία παλιότερη δουλειά της εταιρείας West Wing Studios, που εδρεύει στη Φλώριδα των ΗΠΑ, ήρθε σε επικοινωνία με την ελληνική εταιρεία Καραγιάννης - Καρατζόπουλος, ώστε να σταλεί κόπια της ταινίας εκεί και να χρωματιστεί πλήρως. Μία επιθυμία, που έτσι κι αλλιώς την είχε και ο σκηνοθέτης, πράγμα που τελικά δεν έγινε τότε. Παρουσιάστηκε μία άριστη κόπια στην εταιρεία της Φλώριδας και εκείνη δέχτηκε να τη χρωματίσει. Η επεξεργασία ξεκίνησε την άνοιξη του 2015 και τελείωσε τον φθινόπωρο του ίδιου έτους. Με αφορμή τα 50 χρόνια από την ίδρυση της εταιρείας η ταινία κυκλοφόρησε ξανά στις κινηματογραφικές αίθουσες, με διανομή της Σπέντζος Φιλμ, τον Μάρτιο του 2016.

Το έργο *Η γυνή να φοβήται τον άνδρα* (στην ταινία: *Η δε γυνή να φοβήται τον άνδρα*) αποτελεί σταθμό τόσο στα θεατρικά όσο και στα κινηματογραφικά πράγματα των μεταπολεμικών δεκαετιών 50 και 60. Στο θέατρο ευτύχισε να παρουσιαστεί στη σκηνή το 1958 από τον αξεπέραστο ηθοποιό Βασίλη Λογοθετίδη, -στην τελευταία του εμφάνιση στο σανίδι- και την παρτενέρ του Ίλυα Λιβυκού, ενώ στον κινηματογράφο το 1965 το ζευγάρι Γιώργος Κωνσταντίνου και Μάρω Κοντού δημιούργησε μια μυθική εικόνα που έχει παραμείνει ανεξίτηλη ως σήμερα. Η μεγάλη του επιτυχία βέβαια βασίζεται στη θεματολογία του στις ιδιαίτερες συνθήκες της εποχής. Η Ελλάδα ανασυγκροτείται και επουλώνει τις πληγές του πολέμου. Οικονομική δυσπραγία και μετρημένη ζωή για πολλούς αλλά ταυτόχρονα το πέρασμα σε μια νέα εποχή με το μεγάλωμα της πρωτεύουσας και το μετασχηματισμό της κοινωνίας γενικότερα. Και σ' αυτόν τον καμβά, η σχέση ενός συνηθισμένου ζευγαριού της εποχής: «Εκείνος», δημόσιος υπάλληλος με κύριο μέλημα την ανέλιξή του για οικονομική και γενικότερη βελτίωση της κατάστασής του. «Εκείνη», πιστή του σύντροφος για χρόνια, αλλά «αστεφάνωτη» δεχόμενη και αποδεχόμενη το κοινωνικό στίγμα του περίγυρου και της γειτονιάς. Κάποτε επιτέλους ωριμάζει η σκέψη του γάμου-αλλά τα πράγματα αλλάζουν ριζικά. Ένα απλό εθιμικό πάτημα του ποδιού στην εκκλησία κατά τη διάρκεια του μυστηρίου φέρνει τα πάνω-κάτω. Η συμβολική αυτή ενέργεια μεταφέρεται και στην καθημερινή ζωή, με τη «στεφανωμένη» -πιά- σύντροφο να διεκδικεί το ρόλο που της αξίζει και που χωρίς καμία αμφιβολία δικαιούται. Σε μια Αθήνα που αλλάζει και οι παλιές ρομαντικές κατοικίες με ταράτσα και αυλή δίνουν τη θέση τους σε πολυκατοικίες με υπέροχα ρετιρέ η σχέση κλυδωνίζεται και περνά από σαράντα κύματα για να αποδομηθεί πλήρως και τελικά να διαλυθεί με ένα ηχηρό διαζύγιο. Πρόσκαιρα όμως γιατί μια επίσκεψη του ζευγαριού, τυχαία και απρογραμματίστη στο υπό κατεδάφιση ερειπωμένο σπίτι που ετοιμάζεται να μετατραπεί σε μοντέρνα πολυκατοικία, αλλάζει τα δεδομένα. Το ζευγάρι ξαναβρίσκεται και οι εικόνες πολλών χρόνων συμβίωσης, έστω με δυσκολίες και συμβιβασμούς, ξανασηματίζονται στη μνήμη τους. Ένας μελαγχολικός ρομαντισμός επικρατεί με την ανάκληση των ευχάριστων αναμνήσεων και το ζευγάρι... ξαναγίνεται ζευγάρι, αφού αναγνωρίζονται τα πολλά κοινά σημεία και συνομολογείται η πραγματική αγάπη που δυνατή και εσωτερική πέρα από συμβάσεις και κοινωνικούς καταναγκασμούς, οδηγεί με ασφάλεια στην τελική ένωση.

Τον Φεβρουάριο του 1984 ξεκίνησε η περιπέτεια του Ελληνικού Θεατρικού Εργαστηρίου στις Βρυξέλλες (Atelier Théâtral Grec, Bruxelles) που συνεχίζεται έως σήμερα. Τότε Έλληνες υπάλληλοι των κοινοτικών οργάνων ίδρυσαν μια θεατρική ομάδα όχι μόνο από αγάπη για το θέατρο αλλά και από ανάγκη για μια αμεσότερη κοινωνική σχέση απαραίτητη στις συνθήκες ζωής των Βρυξελλών τα πρώτα χρόνια μετά την ένταξη. Αν και αποτελείται, κυρίως, από Έλληνες υπαλλήλους των κοινοτικών οργάνων, η ομάδα είναι ανοιχτή σε οποιονδήποτε ενδιαφέρεται για το θέατρο. Άλλωστε δεν έχει καταστατικό, δεν έχει εκλεγμένα ούτε διορισμένα όργανα, δεν έχει οικονομική, πολιτική ή άλλη εξάρτηση. Ένας πυρήνας από το 1984 με πολλή προσωπική δουλειά και χωρίς καμιά εξωτερική ενίσχυση οικονομικής (προσπαθούμε να ισοσκελίζουμε τα έσοδα με τα έξοδα, χωρίς πάντα να το καταφέρνουμε) ή άλλης μορφής, με τη βοήθεια μόνο όσων συμμετέχουν κάθε φορά ενεργά καταφέρνει να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις μιας κατ'εξοχήν ερασιτεχνικής ομάδας που είναι αναγκασμένη να λειτουργεί με αρκετούς περιορισμούς.

Το πρώτο έργο ανέβηκε τον Ιούνιο του 1985, αφού χρειάστηκε κάποιος χρόνος για τις απαραίτητες διαδικασίες για τη σταθεροποίηση της Ομάδας και την επιλογή του κατάλληλου έργου. Το έργο αυτό ήταν ένα άπαιχτο έως τότε έργο του Γιώργου Σκούρτη, *Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης* και ο συγγραφέας τίμησε με την παρουσία του την πρώτη αυτή ιστορική παράσταση. Από τότε η Ομάδα ανέβασε με τον αυθορμητισμό και τη δυναμική του ερασιτέχνη πολλά έργα του Ελληνικού ρεπερτορίου, από κλασικά όπως οι *Εκκλησιάζουσες* του Αριστοφάνη έως σύγχρονα έργα νέων δημιουργών, όπως ο Γιώργος Παλούμπης, Γιώργος Ηλιόπουλος, Άκης Δήμου, Ανδρέας Στάικος, Βασίλης Μαυρογεωργίου, Βασίλης Κατσικονούρης αλλά και καθιερωμένων Ελλήνων συγγραφέων, όπως ο Ιάκωβος Καμπανέλλης, ο Μανώλης Κορρές, ο Κώστας Μουρσελάς, ο Γιώργος Διαλεγμένος, ο Γιώργος Θεοτοκάς και άλλοι. Καλύφθηκαν έτσι σχεδόν όλα τα είδη του θεάτρου: κωμωδία και κωμειδύλλιο, δράμα, θέατρο του παραλόγου, αστυνομικό, πολιτικό, μονόλογοι, θέατρο ντοκουμέντο, σουρεαλιστικό, σάτιρα, κοινωνικό κλπ.

Ένα σημαντικό μέρος της δουλειάς της Ομάδας αποτέλεσε το θέατρο «και για παιδιά και με παιδιά». Πολλές γενεές παιδιών από 5 ετών έως 17 πέρασαν από τη σκηνή του θεάτρου από το 1996 έως το 2008 και γαλουχήθηκαν στα μυστικά της εξαιρετικής αυτής τέχνης πλουτίζοντας τον εαυτό τους, αλλά και διασκεδάζοντας το κοινό των Βρυξελλών. Πολλά από τα παιδιά αυτά μετά τις σπουδές τους εγκαταστάθηκαν στις Βρυξέλλες και είναι μέλη και σήμερα της θεατρικής μας Ομάδας.

Διακρίσεις της Ομάδας

Η ομάδα μας συμμετείχε μέχρι σήμερα σε πέντε διαγωνιστικά Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου:

- Με το έργο **Νταλίκα** της Κωστούλας Μητροπούλου, στο Θεατρικό Διαγωνισμό του Δήμου Ιθάκης, το Σεπτέμβριο του 1987 και διακρίθηκε με το βραβείο της **“καλύτερης παράστασης πρωτόπαιχτου έργου”** (δεύτερο από πλευράς σπουδαιότητας) και το βραβείο **Β΄ Γυναικείου ρόλου**.
- Με το έργο **Ποιος ανακάλυψε την Αμερική;** της Χρύσας Σπηλιώτη, στο 30ό Πανελλήνιο Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου Καρδίτσας τον Μάρτιο του 2014 και διακρίθηκε με το βραβείο **Β΄ Γυναικείου ρόλου** (και για τις δύο ηθοποιούς του έργου), το βραβείο **Μουσικής Επένδυσης** και **έπαινο Σκηνοθεσίας**.
- Με το έργο **Καπνοκράτωρ** του Ανδρέα Στάικου, στο 5ο Πανελλήνιο Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου Ιεράπετρας τον Οκτώβριο του 2015 και διακρίθηκε με το βραβείο **Β΄ Γυναικείου ρόλου** και **έπαινο ερμηνείας γυναικείου ρόλου**.
- Με το έργο **Η κόμισσα της φάμπρικας** των Α. Γιαλαμά-Δ. Πρετεντέρη, στο 32ό Πανελλήνιο Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου Καρδίτσας τον Μάρτιο του 2016 και διακρίθηκε με τα εξής βραβεία: **Βραβείο Κοινού, βραβείο Α΄ Ανδρικού ρόλου, βραβείο Β΄ Γυναικείου ρόλου** και **έπαινο ερμηνείας γυναικείου ρόλου**. Η Ομάδα μας ήταν επίσης υποψήφια για το Βραβείο της Καλύτερης Παράστασης και το βραβείο Μουσικής Επιμέλειας.
- Με το έργο **Γάμος άνευ νύμφης** του Αλεξάνδρου Ρίζου Ραγκαβή, στο 35ό Πανελλήνιο Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου Καρδίτσας τον Μάρτιο του 2019 και διακρίθηκε με τα εξής βραβεία: **Βραβείο Β΄ Ανδρικού ρόλου, βραβείο Ενδυματολογίας** και **Έπαινο για την διαχρονική προσφορά της Ομάδας στην «ιδέα του ερασιτεχνικού θεάτρου»**. Η Ομάδα μας ήταν επίσης υποψήφια για το βραβείο Σκηνοθεσίας, Επιλογής Έργου και Μουσικής Επιμέλειας.

Προηγούμενες παραστάσεις της ομάδας μας

- 1) **Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης**, του Γ. Σκούρτη, σε σκηνοθεσία Ειρήνης Χαλκιά, Ιούνιος 1985, Βρυξέλλες
- 2) **Εσωτερικά Ειδήσεις**, του Μάριου Ποντίκα, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1986, Βρυξέλλες και Ιούνιος 1986, Λουξεμβούργο
- 3) **Εκκλησιάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1987, Βρυξέλλες
- 4) **Νταλίκα**, της Κωστούλας Μητροπούλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Σεπτέμβριος 1987, Ζάκυνθος και Οκτώβριος 1987, Βρυξέλλες
- 5) **Φαύστα**, του Μπαστ, σε σκηνοθεσία Θόδωρου Αρβανίτη και Αντώνη Δαγκλιδή, Δεκέμβριος 1989, Βρυξέλλες
- 6) **Τα τέσσερα πόδια του τραπεζιού**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Οικονομίδη, Νοέμβριος 1991, Βρυξέλλες
- 7) **Ο θάνατος του Περικλέους**, του Δ.Κορομηλά και **Πρόταση γάμου**, του Άντον Τσέχωφ, σε ενιαία παράσταση και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1992, Βρυξέλλες
- 8) **Θεομοφοριάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1993, Βρυξέλλες
- 9) **Αντε Γεια**, του Θανάση Παπαγεωργίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1994, Βρυξέλλες
- 10) **Ο τοπικός παράγον**, του Παναγιώτη Καγιά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 1994, Βρυξέλλες
- 11) **Μάνα, μητέρα, μαμά**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1995, Βρυξέλλες
- 12) **Ματίας ο Πρώτος**, της Άλκης Ζέη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 1995, Βρυξέλλες
- 13) **Το Ενυδρείο**, του Κώστα Μουρσελά, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1996, Βρυξέλλες
- 14) **Ο κήπος με τα χελιδόνια**, του Μπάμπη Τσικληρόπουλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1997, Βρυξέλλες - Φεβρουάριος 1997, Λουξεμβούργο
- 15) **Ο Σμιγδαλένιος**, του Αλέξανδρου Αδαμόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1997, Βρυξέλλες
- 16) **Ο μπαμπάς ο πόλεμος**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 1998, Βρυξέλλες
- 17) **Λόγω φάτσας**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Φεβρουάριος 1999, Βρυξέλλες
- 18) **Αντζελίνα η Σταχτοπούτα**, της Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1999, Βρυξέλλες
- 19) **Χρυσοβεργαής και Ηλιοτάτη**, λαϊκό παραμύθι σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2000, Βρυξέλλες
- 20) **Μπαμπάδες με ρούμι**, των Ρέπα-Παπαθανασίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Δεκέμβριος 2000, Βρυξέλλες, Ιανουάριος 2001, Λουξεμβούργο
- 21) **Η τύχη της Μαρούλας και ο Μπάμπια Αινάρδος**, του Δ. Κορομηλά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2001, Βρυξέλλες
- 22) **Ο Μίδας έχει αντιγάδιάρου**, του Μ.Κορρέ, σε σκηνοθεσία Βάσου Ανδρονίδη και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Νοέμβριος 2001, Βρυξέλλες
- 23) **Εκκλησιάζουσες ... σαν παραμύθι**, του Αριστοφάνη σε διασκευή Κάρμεν Ρουγγέρη και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2002, Βρυξέλλες
- 24) **Βαβυλωνία**, του Δημήτρη Βυζάντιου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2002, Βρυξέλλες
- 25) **Το Όναρο του Δωδεκάμερου**, του Γεωργίου Θεοτοκά, σε διασκευή/σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2003, Βρυξέλλες
- 26) **Το Λουμπάγκο**, του Μανόλη Κορρέ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2003, Βρυξέλλες
- 27) **Το κουβάρι των αλλόκοτων πραγμάτων**, της Μυρτώς Κοντοβά, σε διασκευή/σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2004, Βρυξέλλες

- 28) *Η αρπαγή της Πριγκίπισσας Αιώρας*, του Πασχάλη Τσαρούχα, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2005, Βρυξέλλες
- 29) *Ο Γενικός Γραμματέας*, του Ηλία Καπετανάκη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Ιούνιος 2005, Βρυξέλλες
- 30) *Η Φεγγαρολούλουδη*, σε διασκευή από τις "1000 και μια νύχτες" και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2006, Βρυξέλλες
- 31) *Τραγούδι για δύο*, της Νάνσυ Πασκάλ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2007, Βρυξέλλες
- 32) *Ψόφοι Κοριοί, Ο Φώντας, Το Υπόστεγο*, τρία μονόπρακτα του Μήτσου Ευθυμιάδη, σε ενιαία παράσταση και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 2007, Βρυξέλλες
- 33) *Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας*, του Σαίξπηρ σε διασκευή Γιάννη Καλατζόπουλου και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Απρίλιος 2008, Βρυξέλλες
- 34) *Το Πέναλτυ*, του Γιώργου Παλούμπη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 2009, Βρυξέλλες
- 35) *Ερωτόκριτος*, του Βιτσέντζου Κορνάρου, σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2009, Βρυξέλλες
- 36) *Μια συνάντηση κάπου αλλού*, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2010, Βρυξέλλες
- 37) *Εχθροί εξ αίματος*, του Αρκά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 2010, Βρυξέλλες
- 38) *Ο Υπάλληλος*, του Μ. Χουρμούζη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Απρίλιος 2011, Βρυξέλλες
- 39) *Desperados*, του Γιώργου Ηλιόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2011, Βρυξέλλες.
- 40) *Τα λουλούδια στην κυρία* και *Destiny*, μονόπρακτα του Άκη Δήμου, σε ενιαία παράσταση και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2012, Βρυξέλλες
- 41) *Οι φοιτηταί*, του Γ. Ξενόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2012, Βρυξέλλες.
- 42) *Φουσκοθαλασσιές*, του Δημήτρη Μπόγρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Οκτώβριος 2013, Βρυξέλλες
- 43) *Αξύριστα πιγούνια*, του Γιάννη Τσίρου και *Ποιος ανακάλυψε την Αμερική* της Χρύσας Σπηλιώτη, σε ενιαία παράσταση και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιανουάριος 2014, Βρυξέλλες. Το *Ποιος ανακάλυψε την Αμερική* παίχτηκε και στην Καρδίτσα και Σοφάδες Καρδίτσας, Μάρτιος 2014
- 44) *Μια τεράστια έκρηξη*, του Βασίλη Μαυρογεωργίου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Οκτώβριος 2014, Βρυξέλλες
- 45) *Αλμυρός Ουρανός* του Άκη Δήμου και *Καπνοκράτωρ* του Ανδρέα Στάικου, σε ενιαία παράσταση και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά Μάιος 2015, Βρυξέλλες, Ο *Καπνοκράτωρ* παίχτηκε και στην Ιεράπετρα, Οκτώβριος 2015
- 46) *Η κόμισσα της φάμπρικας* των Α.Γιαλαμά-Κ.Πρετεντέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 2015, Βρυξέλλες και Μάρτιος 2016 Μουζάκι Καρδίτσας και Καρδίτσα.
- 47) *Η ιστορία της αυτοθυσίας*, της Ομάδας του Skrow Theater, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Οκτώβριος 2016, Βρυξέλλες
- 48) *Μια Κομωδία*, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 2017, Βρυξέλλες.
- 49) *Αντριάνα*, του Θανάση Παπαγεωργίου και *...και Ιουλιέτα* του Άκη Δήμου σε ενιαία παράσταση και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Οκτώβριος 2017, Βρυξέλλες.
- 50) *Έγκλημα στα παρασκήνια*, του Γιάννη Μαρή, διασκευή Κατερίνας Μπερδέκα, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Απρίλιος 2018, Βρυξέλλες.
- 51) *Γάμος άνευ νύμφης*, του Αλεξάνδρου Ρίζου Ραγκαβή, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2018, Βρυξέλλες, και Μάρτιος 2019 Καρδίτσα
- 52) *Ο Μάκης* του Βασίλη Κατσικονούρη σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2019, Βρυξέλλες.

Επικοινωνία :

Τάσος Νυχάς, τηλ. +32-2-725 05 62 και +32-496 55 72 75)

e-mail: tasos.nychas@gmail.com

Ευχαριστούμε τον πολυχώρο «ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ» και το «NEWSVILLE» για τη βοήθεια στην προώθηση της παράστασης